

[Finn Poulsen.]

til at lægge det således til rette, at det private parcelhusbyggeri tog overhånd, og nævnte i den forbindelse de skattemæssige fordele, som den enkelte husejer havde, og at disse i virkeligheden pr. m² betød langt mere end det, der her er tale om. Når forholdet er dette, at parcelhusejeren har dette skattefradrag, er det jo først og fremmest en konsekvens af, at han sidder med en meget betydelig gæld; han har påtaget sig en meget betydelig gæld og et meget betydeligt personligt ansvar. Nu kan man sige: all right, inflationen fortsætter, der er ikke noget ansvar; men han hænger på den gæld, og det, som bevirker, at fradraget betyder noget skattemæssigt set, er rentebyrden. Det er vel ikke meningen, selv om man i øvrigt kunne tænke sig at pille ved fradragsreglen for en- og tofamiliehuse, at man vil pille ved retten til at fradrage udgiften til gæld, renten af gæld? Der er vel højst ét spørgsmål, man kan diskutere, nemlig fradrag af vedligeholdelsesudgifterne. Men det er jo ikke det, der giver den nye parcelhusejer det store underskud på skatteregnskabet.

Må jeg slutte med at minde den højtærede boligminister og den høje regering om, at den økonomiske årsoversigt jo om boligproblemet bl. a. siger dette, at bolig efterspørgslen i 1961 er steget meget stærkt, og der er stadig et betydeligt utilfredsstillet behov, og så føjer man til — jeg kan måske også selv føje til: på grund af dette utilfredsstillede behov, denne stærke efterspørgsel, er der naturligvis en høj pris og dermed også en høj rente, og det hjælper man ikke på ved at give tilskud; det gør jo ikke produktionen større, og det gør ikke efterspørgselspresset mindre. Men så føjes der til i den økonomiske årsoversigt: bl. a. fordi lejekontrollen for hovedparten af lejligheder er opretholdt. Deri ligger i og for sig en meget væsentlig del af nøglen til løsning af boligproblemet. Der er intet løst med dette lovforslag. Det er i sine virkninger uheldigt på mange punkter, og det er, ligesom om det nu kan få den opfattelse til at sætte sig, at nu er der gjort noget, og så kan vi skyde resten ud. Jeg gentager: det er ikke forsvarligt at skyde en tilbundsående undersøgelse og revision ud. Det er ikke forsvarligt at skyde forsøget på at

etablere et samarbejde med oppositionen om boligproblemet og huslejeproblemet ud længere.

Thestrup: Jeg kan ikke se, at den højtærede ministers fortolkning af den nuværende § 62 er rigtig. § 62 er en absolut regel, der ikke bygger på nogen forudsætninger. Der står udtrykkeligt i den, at tilskuddene må ikke forhøjes. Der står, at de skal nedsættes regelmæssigt, men ud over denne regelmæssige nedsættelse kan der blive tale om yderligere at nedsætte dem, såfremt forholdene er dertil. Det er rigtigt, at forholdene ikke er til den yderligere nedsættelse, men forhøjelsen har da ikke nogen som helst hjemmel i den gældende § 62, og det er da også det, der gør, at den højtærede minister nu kommer og vil have ændret § 62.

§ 62 er udtryk for den boligpolitik, man dengang fra socialdemokratiets side førte, og med hensyn til hvilken man var klar over, at det var en nødvendighed for at få orden på boligforholdene, at tilskuddene, driftssubsidierne, efterhånden blev afviklet. Men nu går regeringen altså en ganske anden vej.

Jeg har gentagne gange sagt også fra denne talerstol til den højtærede minister ved den ene og den anden lejlighed, at vi er villige til at være med til i en samlet ordning af boligpolitikken at tage de mest vidtgående sociale hensyn, men regeringen ønsker ikke denne samlede ordning af boligpolitikken. Den ønsker at løse spørgsmålene — hvis den overhovedet løser spørgsmålene — enkeltvis, så at den kan gøre sin stilling som en art flertalsregering gældende, hver gang der er tale om noget vedrørende boligpolitikken. Vi kan alle se, at den boligpolitik, der i øjeblikket føres, ikke alene ikke er retfærdig, men heller ikke er fornuftig. Det, der karakteriserer den nuværende boligpolitik er jo netop, at der vel er en del lejligheder, der er meget billige i forhold til det nuværende prisniveau, men til gengæld bliver der flere og flere, der er for dyre i forhold til prisniveauet. Dette ønsker regeringen ikke at rette — eller rettere sagt, den har ikke mod til at rette det.

Jeg kan ligesom det ærede medlem hr. Finn Poulsen henvise til den økonomiske